

LA CAMPANA DE GRACIA

L' ARRIBADA DEL ANY NOU

¡Salut ciutadans, y si voleu passar un any felis, ajudeume á manejar l' escombria, y prompte farém net!

EN NOM DE LA MONARQUIA

ELIP V va alsar la Ciutadella de Barcelona per domenyar y aterrorisar als catalans. Així procedia la monarquia absoluta. Al esclat de la gloriosa revolució de Setembre de 1868 caygué l'odiada fortalesa. Transformat en Parc y jardins aquell padró de tirania y despotisme, sembla que ni rastre havia de quedar de certs recorts ominosos.

Y no obstant, encare avuy rebrota, si be que en un'altra forma, l'arrel de la monarquia.

Allà ahont los patricis lliberals derramaren tantes llàgrimes y tanta sanch, los vehins de Barcelona per obra y gracia dels Ajuntaments monàrquichs hiescampa sumas inmensas sense'l menor profit. Als barcelonins que tan cara pagan la seva condició de vehins de una ciutat carregada de impostos y gravàmens, se'ls obliga a contribuir ab cantitats inmensas a la construcció de un palau, destinat a afalagar a las institucions... y no sé si a desacreditarlas.

O sino fem historia.

En nom de la monarquia se va disposar que l'edifici del Arsenal de la Ciutadella sigués transformat en Palau Real, presupuestantse las obras de habitació en la cantitat de 754.692 pessetas. Això succehia durant l'exercici de 1888-89. Lo desventurat D. Francisco de Paula Rius y Taulet se creya fer una gran cosa. Los regidors que'l rodejaven també s'ho van creure, sobre tot quan ab la excusa de que per las obras s'aprofitarian materials procedents de anteriors derribos, decidiren efectuar los traballs per administració.

En nom de la monarquia va anarse munyint la vaca.

Las 754.692 pessetas prompte van agotarse. Segons los datos que deuen obrar en l'expedient devian treballar allí centenars de peons, mestres de casas, picapedrers, etc. dada la facilitat ab que anavan desaperixent los milers de pessetas.

Pero ja s'havia comensat y era precis acabar.

Tal es lo que s'heya y s'està dihent encare, sempre en nom de la monarquia.

Y's concediren nous crèdits, de manera que a últims de Novembre passat, la caixa municipal havia entrat en las obras la suma de 1.098.732 pessetas, més lo 10 per cent de aquesta suma, cantitat que's reté de tots los contratistas ó sigan 109.873 pessetas més. Y encare hi havia comptes a pagar de obras que s'havien fet sense consignació, irregularment; pero en nom de la monarquia, comptes que pujavan a la suma de 216.000 pessetas y'l 10 per cent consabut, ó sigan 21.600.

Total de lo gastat fins ara: 1.446.205. Casi'l doble de lo que s'havia presupuestat en un principi.

Donchs bé: aquesta suma escandalosa arrancada al Erari municipal en nom de la monarquia, dat l'actual estat de las obras no representa de bon tros la meytat de lo que ha de invertir-se, si aquestas s'han de acabar ab lo mateix rumbo que s'ha vingut seguint fins ara.

De fora, l'Palau real presenta l'aspecte de quartel monòtono, trist, desfregat que ha tingut sempre. Fassinthi tot lo que vulgau que sempre será lleig y pobre. Pero en cambi, per dintre s'hi ha despilfarrat lo diner a mans plenas. Lo marmol hi abunda en las parets y fins en los sostres. Si algun dia las institucions, afrontant la insalubritat del siti ahont s'aixeca'l desdixat edifici, venen a habitarlo y's volen fer càrrech de tota la riquesa escampada per aquells sostres, hauran de anar sempre ab lo cap dret, ab perill de desllorigarse alguna vertebra. No sé si tindran aquest propòsit los que tal obra han emprés en nom de la monarquia.

Si fins ara s'ha gastat prop de un milió y mitj de pessetas y no hem arribat a mitj camí, no es temerari calcular que'l gasto total del edifici no baixará de tres milions de pessetas.

Després vindrá l'amoblarlo. Per comprar mobles dignes de aquella casa, no podrà menos de invertir-se pel cap baix un altre milió... Y vagin plovent milions, sempre en nom de la monarquia!

No'ls parreu als regidors monàrquichs de suspendre unas obras tan ruinosas. Veuen molt be, comprenen perfectament lo que'ls diheu: las obras del

Palau Real son una sangria oberta, s'efectúan irregularment, sense pressupost previ, sense cap de las garantias que exigeix una bona administració... Pero lo qu'ells diuen—s'han comensat y han de acabar-se. Així s'ha de fer en nom de la monarquia.

Suposém que a un pobre infelís l'han omplert de cops y de feridas. Jau extés al mitj del carrer y demana auxili. Segons lo criteri dels nostres regidors monàrquichs, no es necessari restanvar la sanch que derrama en abundancia; al contrari, lo millor es inferirli noves feridas y acabar-lo.

Això es lo que s'està fent ab l'escorreguda Hisenda municipal. Es menester acabar-la d'escorre en nom de la monarquia. S'ha comensat y s'ha de acabar.

Crech que la dama que ocupa avuy lo trono, y a la qual va oferirse'l Palau Real, no tindrà coneixement dels escandalosos despilfarros que per mantenir aquest oferiment s'están efectuant a Barcelona. Crech que si algun dia arribava a la seva noticia que a la capital de Catalunya l'obrer apenas pot viure, per lo elevat de las tarifas de consums; que aquí las condicions higiènicas son detestables, pagant la població considerable tribut a la mort, per falta de un bon sistema de clavegueras; crech que si s'enterava de que aquí faltan escolas de primeras lletras decorosamente instaladas, hospitals per assistir als que sofreixen alguna malaltia y tants y tants establiments de primera, absoluta é imprescindible necessitat, y qu'en cambi las suadas del poble y'l fruyt dels seus sacrificis s'inverteixen en una obra de luxe y sense utilitat manifesta, no dupto un moment que al enterarse d'això posaria a ratlla'l desenfreno dels que tals disbarats cometen en nom de la monarquia.

Que'l poble de Barcelona prengui nota dels datos consignats en lo present article.

Felip V va aixecar la Ciutadella per domenyar als catalans que s'havien oposat ab valentia a la seva dominació.

En cambi avuy, los sucessors dels concellers, allà en aquells arens que presenciaren l'heroisme del últim Conciller en Cap, agotan y derrotan los caudals de un poble honrat, sens més objecte que aixecar un padró de servilisme... en nom de la monarquia.

P. K.

¡¡ABUR...!!

SONET

¡Abur norantahú felis viatge:
¡Abur...! ja pots marxar, poch se me'n dona,
puig sembla que talmunt tingas la mona
de des que vas venir ab'l equipatge.
¡Abur...! Vesten ben lluny, a un lloch salvatge
y aquí deixans en pau que prou nos dona
mal viure lo gubero que'ns abraçona
golits recaudadors vers lo prestatge.
¡Abur...! Ja pots marxar... Allà hont t'ú vulgas,
que tips de t'ú hem quedat, si'l que ve are
com t'ú, xoques, ayguats y altres trifugas
nos porta com t'ú has dut, de cara a cara
de dich que li diré, sens gastá embrollas...
que'ls testos tots se semblan a las ollas.

DOMINGO BARTRINA.

os desitjo, estimats lectors, un felís any nou.

Que l'any que comensém siga més benigne y humanitari que'l que ans d'ahir varem enterrar.

Desgraciadament manan los conservadors ó sigui'l partit de la mala-sombra, y no podém esperar-ne res de bo.

De totas maneres, nosaltres anhelém de tot cor que sigan tot lo felissos possible dintre del actual estat de cosas.

Lo que vaig a relatar podria titular-se: *Las aventuras d'un mort-viu.*

Se tracta de un pobre treballador ocupat en las obras de construcció del ferro-carril de Montserrat. Lo dia de Nadal agafa un atach fulminant de verola, y queda exánime dintre del quarto de la casa en que s'hospedava. Los seus companys lo vesteixen, lo rodejan de ciris y'l deixan sol, mentres l'arcalde de Montserrat dona providencias perque se li fassi la caixa.

Al cap de una estona lo mort resuscita. Se troba vestit de las festas y voltat de ciris. S'alsa esparverat, llansa alguns crits; mes ningú'l sent. Per últim salta per la finestra al pati; atravesa una tapia y salta al pati de la casa del costat, que estava deshabitada. De aquesta passa a un'altra, en la qual hi veje

llum. Crida desesperat, trucant a la porta. Unas donas que per la veu reconeixen al mort y que per ben difunt lo tenen, preguntan esglayadas y tot senyant-se:—¿Qué volem de la part de Deu?—Pero's guardan molt be de obrir-lo.

Per fi en un'altra casa van acullir-lo, mentres los serenos portavan a la casa mortuoria'l bagul que havia encarregat construhir l'arcalde.

Tal es lo succés que ha ocorregut en la vila de Montserrat, si heu de creure la noticia que publica *La Publicidad* en las sevas columnas.

Lo gubern mejicà va decretar la expulsió dels frares de Puebla, y al anarse a executar l'ordre, grupos de devots y devotas van amotinarse fent resistencia als soldats.

A consecuencia de semblant fet va resultar un país y un soldat morts.

L'educació frayluna sempre ha produhit los mateixos fruyts: bullangas y cabecillas.

¿Qué mor' algú? ¿Y qué importa!

Als que moren se'ls enterra.

Y ¡qué dimontri! Després del enterro, 'ls funerals. Y a continuació, presentació del compte a las familias dels difunts.

De tot Espanya han sortit protestas enérgicas y terminants contra la calumnia propalada en lo sentit de que'ls republicans possibilistas intentavan ingressar en las filas de la monarquia.

Ni un sol periódich dels que militan a las ordres de Castelar ha deixat de manifestar sas incorruptibles conviccions republicanas.

Protesta més unànime no pot existir, ni concebir-se.

¿Donchs de qué era fill—preguntará algú— tot aquell rum-rum?

No es difícil precisar-lo. Era fill del desitj que manifestan los fussionistas de reconquistar lo poder, alabante de portar foras novas al camp monàrquich.

¡Vana ilusió!

Es més fácil que'l partit sagastí en massa's fassi republicà, que no que un sol possibilista abandoni las creencias de tota la seva vida.

Es molt gran la diferencia que hi ha entre la costum de seguir una política desinteressada y patriótica y la costum de enfilarse sempre'l nas cap a la farú de la cuyna ahont se guisa.

Lo dia que'l país posi la paella en mans republicanas ¿quedará gayre gent disposada a guardar fidelitat a la monarquia?

Deixém que'l temps torni la resposta.

Torno la fama al distingit republicà portugués Magalhaes Lima.

La noticia que va propalarse telegráficamente de que s'havia passat al camp monàrquich, resultá ser falsa.

L'interessat s'ha apressurat a desmentir-la, y per lo que a mi toca, no tinc sino motius de satisfacció de poderme fer eco dels seus desitjos.

Magalhaes Lima continúa sent republicà, y nosaltres esperém ab ell podernos trobar un dia en lo mateix camp, aclamant al unísono las grandesas de la República Ibérica.

Una pregunta:

¿Qui es més digne de admiració? ¿Lo ministre de Hisenda de la monarquia, que disposant de centenars de milions de pessetas viu trampejant continuament, ó'l pobre obrer que sense més recurs que'l seu insignificant salari, manté a la seva familia y salda tots los seus compromisos ab la major regularitat?

Y pensar que als ministres de Hisenda derrotadors y torpes se'ls hi paga un sou anual de sis mil duros, mentres que al honrat obrer no se li estima en res lo mérit que contreu!...

En Cánovas avants de ser ministre va atacar ab gran vigor als fussionistas perque no suprimian las audiencias de ordre secundari.

Ara que ocupá'l poder, ha bastat que un ministre desitjós d'economias, tractés de suprimirne alguna, perque s'estarrufés, exclamant:

—¡Alto, senyors!... Que no se'm toqui una audiencia siquiera. No vull mal-de-cap. No vull que certs diputats de la majoria se'm tirin a sobre. Quedém en que han de subsistir las mateixas audiencias que avuy existeixen.

Y de un home aixís que te un criteri quan fa la oposició y un criteri radicalment contrari quan governa, ne fan una eminencia!...

¿No valdria la pena de que se li pagués lo sou en quas de panxa?...

S'están preparant los nous aranzels de Aduanas, sigilosament, ab gran secret, com si's tractés de cometre una mala acció.

Després se posaran en vigor tot de un plegat, y la industria que gemegui ja ha rebut.

Preparem-nos a veure sorpreses. Lo pandero està en mans dels canovistes, prompte l'entrem sonar; y per quan arribi aquest cas, los industrials ja saben lo que 'ls toca.

Lo de sempre: ballar ab la més lletja.

Llegeixo:

«Un diari s'ha fet eco de la declaració de un ex-ministre fusionista, qui sembla ha dit que l'ha menes pensat nos adormirem ab govern conservador y 'ns despertarem ab govern fusionista.

¡Vaya si podria ser!

A tal temps hem arribat que aquests cambis ja no 'ls determinan las necessitats del país, ni las exigencias de la política.

Depenen de las corassonadas del general. Més diré: depenen de que l'heroe de Sagunto dormi del costat dret ó del esquert. Si dorm del esquert y l'cor se li oprimeix y somia tupé, al despertarse no hi haurà més remey que cridar a n' en Sagasta.

¡Ja veuhem si estém ben frescos!

CARTAS DE FORA.—A Santa Margarida dels Monjos de tres cèntims que costaven las cadiras de l'iglesia, s'han pujat a cinch. Y l'campaner que las administrava ha sigut substituït per una companyia arrendataria, composta de tres feligresos, deixant al pobre campaner a las capsas. Si 'ls vehins de aquell poble m'haguessin de creure, valdria la pena que 'ls cinch cèntims que 'ls demanen per una cadira 'ls gastessin ab la CAMPANA DE GRACIA, ab lo qual passarian l'estona més distreta que anant a la iglesia.

A Vilafranca del Panà és ha mort lo cabecilla carlista Nas-ratat. Com deixes d'existir al bell punt de la mitja nit de Nadal, hi ha gamarús fanàtic que lo que menes se figura que l'ex-cabecilla ha mort en olor de santedat. No seria poch bonich que algú dia figurés al calendari:—Sant Nas-ratat.—Al enterro hi assistí tota la carlinalla de la comarca, portant las glassas sis ex-cabecillas. Hi anà també un ex-comandant de la milícia y algunas personas que passaren plassa de liberals, ab escàndol dels elements democràtics de aquella vila.

Mossen Cordillès de la Bisbal del Panadès combat ab gran afany desde l'cubell mistich las lleys democràtiques del Estat. Ha dit entre otras cosas que l'matrimoni civil es un concubinat, y que 'ls que s'juntan ab aqueix llas, viuen ab una querida y no ab dona propia, comparant al jutge que efectua dit enllas ab lo pagés que presencia en un estable la unió de un ruc ab una somera y la de un gall ab las gallinas de un galliner.—Parlant dels republicans, digué desde l'mateix cubell:—No 'us ensarronin. Aquestas son las mostrars de cultura que dona aquell ensotanat.—Ocupantse dels que compran bens del clero al govern, afirmà que vivian en pecat mortal, fins y a tant que restituhissen lo robo. Y dihent: «Jo crech que son sòrts» afegí: «Donchs perque 'ns sentin ara 'ls resarem un pare nostre.» Aquestas son las predicas ab que mossen Cordillès entreté y recrea als seus feligresos de la Bisbal del Panadès.

A Sant Joan las Fonts hi ha un rector qu' es una joya. Al pendre possessió de la rectoria, lo primer que feu sigué instituir la associació de las hijas de Maria. No content ab això envia a buscar tres monjas de las que n' diuen Pastoras, ab lo fi de moralisar a las pobras noyas, y vinga fer proposicions y captas ab la excusa de alsar una iglesia per las monjas, al extrém qu' en quinze dias va reunir passa de 600 duros.—Respecte a la moralitat que això produheix, aquí va un exemple que no havia presenciad may lo poble de Sant Joan las Fonts. Una noya, la primera presidenta de las hijas de Maria, anava a missa a la iglesia de la Espe-ransa junt ab lo Sr. Vicari. De moment la pobre hija de Maria s'ajup al costat del Vicari, fa uns quants gemechs y surt un bordegas com un temple. Lo pobre vicari va tenir de fer de llevadora, practicant una obra de caritat; pero que tingui paciència, que si aquesta vegada li ha tocat l'os y altres lo tall, no será sempre aixís, segons parer de una persona competent, la qual deya:—«Aquest any hi haurà cullita de botxas de fusta.» Fundantse al dirho, que tots los dias y fins altas horas de la nit, se veu dintre de la casa ahont s'hostatjan las tres monjas Pastoras, gran xivarri de capellans del poble y forasters y freres de tots colors y cablres, que alló sembla talment una pajareira. Si l'bisbe no hi posa unas telas per agafar tants pinsans, las pobras cadeneras tal vegada haurán de anar molt sovint a missa a la Esperansa. Mentres tant Mossen Bartomeu pot resoldre aquest trenca-caps:—«¿Qui es lo pare de la criatura?»

¡ANY NOU!

UN SOLTER

—Vaja, haig de fer vida nova, tirant desseguida al dret, aixó de viure solet, decididament no m'proba. Ja estich cansat de rodar y passà l'temps com un os... Durant l'any noranta dos, no hi ha mes jm' haig de casar!

UN CASAT

—Està vist, es impossible; ¡que s'hi resigni l'dimoni! Lo pacte del matrimoni es un pacte inicuo, horrible...

Per més que un lutxi y s'esfori, no 's pot suportar ¡es engany! Nada... dintre de aquest any haig de demanar l'divorci.

UN POCA-VERGONYA

—Ja estich tip d'aquesta vida hont poch a poch s'hi pert tot; ja estich fart de dur pel llot la meua ánima embrutida. Mudo l'meu modo de sé y m'converteixo en un sant... Desde aquesta hora endavant vull tornarme home de bé.

UN HOME DE BE

—¡Es clar que jo no prospero! ¡Com que soch massa formal! ¡com que ab tothom soch leal! ¡com que no soch embusterol!... Ja veurás, donchs; fóra nyonya, y busquem lo que convé: desde l'primer de jener vaig a sé un poca-vergonya.

UN QUE FUMA

—¡Psé! Ben mirat qu' es fumar? Ferse malbé l'interior, escuoir que es un horror, marejarse, estussegat, llençar la mar de diners y acabar patint del pit... Nada, nada, ja está dit: desde avuy no fumo més.

UN QUE NO FUMA

—No sé... m' sembla que l'tabaco en rigor no pot fer mal... y en últim cas, tant se vall... també aixís un hom fa l'maco. ¡Anà ab puro pel carré, escampant la gran fumera pel davant y pel darrerall... ¡Au, desde ara fumaré!

UN BOLSISTA

—¡Abur, llotja! Ja n' tinch prou de tragerias y disgustos; no vull que m'donguin mes sustos, ni que m' amaguin més l'ou. La butxaca aquí s' espolsa d' una manera molt rara... ¡Basta! Desde avuy, desde ara deixo de jugar a la bolsa.

UN QUE NO HI JUGA

—¡Qué sab un!... ¡Si m' hi arrisqués y fés alguna jugada!... Jo n' sé que ab una tongada han lograt fer molts diners... Me sembla que ab bona vista y vigilant bé l'parany... ¡Qué tanta cosa!... Aquest any vaig a tornarme bolsista.

UN QUE COBRA

—¡Any nou!... La hermosa fortuna ajuda l' nostre partit... ¡Sagasta, vesten al llot! ¡vestenhi, que aixó es la lluna! Ja poden anar cantant contra dels conservadors... Durant l'any noranta dos las bessas no 'ns fallarán.

UN QUE NO COBRA

—Lo malestar creix per graus, l'ona bull atterradora: la trepa conservadora se n' va anant a can Pistras. Tan clà ho veig, que considero que ans que l'any vaja a fini lo gran partit sagasti será a dall del candelero.

Jo

—¡Aquesta es la vida humana! ¡aquest es lo nostre cor! Desitjar sempre una sort que la esperansa engalana. Y somiant, rihent, sufrint y barrejant goigs y planys, aixís van passant los anys... ¡y aixís 'ns anem morint!

C. GUMÁ.

LA FELICITAT D' ESPANYA

rosa. Van a tractar nada menos que de fer la felicitat d' Espanya.

Presideix lo Sentit comú. Los concurrents forman una rodona al seu voltant y l' president obra la sessió en los següents termes:

—Ha arribat, companys, lo moment de canviar las costums d'aquesta terra. Espanya mereix ser fells, perque té condiciones per serho; y ja que fins avuy lo porch se li ha tornat truja y l'pa se li ha florit al forn, hem de mirar si entre tots hi donem un cop de mà y arreglem aquest tinglado, contribuinthi cadascu ab las sevas forsas y bona voluntat. Lo nostre objecte es procurar la felicitat d' Espanya. ¡Qué pensen fer per lograrho?

L' Agricultura pren la paraula y comensa a desarro-llar lo seu plan.

—Jo—diu—ensenyaré als pagesos a treballar la terra d' una manera científica y moderna. La demostraré l'partit que s' pot treure de las conquistas del progrés, aplicant al cultiu principis segurs y matemàtics y desterrant las antigualas y preocupacions de la rutina. La diré com se cria l' raim, la remolatxa y l' tabaco; ls explicaré la forsa e intensitat dels abonos; ls faré notar las propietats y defectes dels terrenos... y per fi ls dotaré de numerosos canals y de las millors màquines agricolas.

L' assemblea balanceja l' cap en senyal d' aprobació y s' aixeca l' Comers.

—Tots los meus esforços—comensa dihent—s' enca-minarán desde avuy a obrir novas vias a la producció, buscant los mercats mes convenientes a cada article, abaratint las comissions, simplificant los transports, montant magatzems a tot arreu y contentantme ab beneficis justos y enrahonats. Hi ha comarcas extran-jeras ahont los nostres productos ni sisquiera s' co-neixen; terras verjes, intactas, sense explotar; Amé-ricas riquissimas, encara per descubrir... en una pa-raula, horizonts immensos ahont la bandera mercantil espanyola no ha tremolat may. Allí portaré ls nos-tres productos, allí introduhiré las nostras riquesas, allí trobaré camps vastissims ahont los nostres ar-ticles s' arrelarán y fructificarán.

Sona un murmul d' aplauso y s' posa a parlar la Marina.

—Abundant en las ideas apuntadas pel Comers—diu la respectable senyora—m' comprometo desde ara a posarme a la altura de las circunstancias. Ja ha passat lo temps dels barcos-tortugas y dels vapors-ca-rossas. A major activitat en la producció, major ra-pides en lo transport. No basta sortir puntualment dels ports de partida; es necessari arribar depressa als punts de parada. Hem d' anar a America en deu dias, a Manila en vint, a l'altra part del món en una ex-ha-lació. Jo armaré embarcaciones que caminin vint... vintidugas lleguas per hora; jo tindrè vapors segurs y llibres d' averias; jo m' presentaré a tot arreu ahont hi haja un moll per atracar y una pesseta per portar a Espanya...

Pren immediatament la paraula la Industria y diu:

—Hi estudiad molt la méva situació y crech que puch desempenyar un gran paper en l' obra de la rege-neració que intentem. Jo us juro que tot lo que s' fa al extranjer també ho faré jo; que no hi haurá gust exigent que no quedi satisfet, ni article delicat que deixi de fabricarse en lo país. Educaré als meus obrers donantlos instrucció artistica, perfeccionaré ls medis de que avuy dispoço y reavivaré la esmortu-hida, mes no apagada, flama del geni nacional.

Després del aplauso corresponent, s' alza l' Patrio-tisme y parla d' aquesta manera:

—Conteu ab mi en tot y per tot. Basta ja de modas exóticas; desterrém las influencias extranjeras; girém los ulls al nostre país y protegimnos nosaltres ab nosal-tres. Menjars, begudas, telas, mobles, costums, útils; tot ha de ser de casa, tot ha de ser espanyol. ¿No ho teniu tot? ¿No ho produhiu tot? ¿no ho fabriquem tot? Donchs jo us asseguro que tot lo que necessiti us ho consumiré a vosaltres.

Darrera d' ell enrahona l' Art:

—Jo, amichs meus—diu—puch ser un important factor en la vostra empresa y us prometo l' meu con-curs. Inspirat en las ideas modernas, coneixedor de las corrents que la civilització ha impulsat, tinch prou nú-men pera crear tot lo que l' sigle vol y pera posarme al costat dels primers artistes de tots los pahissos. No es geni lo que m' falta, sinó protecció. Protegieme, y ja veuréu com la gloria del Art espanyol brillará lo mateix que en las sevas épocas mes esplendorosas.

Al arribar a aquest punt s' aixeca la Candides y ex-clama plena d' entusiasme:

—Ja n' hi ha prou, amichs, ja n' hi ha prou! Basta ab las ideas exposadas, basta ab lo plan que havém portat pera canviar completament la sòrt d' aquesta terra... Podem dirho desde ara ab tota la boca: hem lograt lo nostre ideal... ¡hem trobat la felicitat d' Es-panya!...

Tothom se posa a aplaudir; pero de sopte se sent una gran riatlada que atura l' entusiasme en sech.

—Permeteme que rigui—diu lo Sentit comú, diri-gint a la assemblea una mirada compassiva.

—Per qué?—pregunta la Candides.

—Heu reunit casi tots los elements pera fer la felici-tat d' Espanya; pero 'ns ne falta un, y sense aquest, no farem res may, may ¡may!

—No hi hauria manera de conseguirlo?

—No.

—Per qué? ¡tan essencial, tan difícil es lo que 'ns falta?

—Si: 'ns falta... un bon govern.

A. MARCH.

CANTARELLA

Entre las noyas del dia es mes difícil, opino, trobar un primer amor que no l' moviment continuu.

P. TALLADAS.

REPICHS

M' entero de que ab motiu de desguassarse la fragata *Las Navas de Tolosa*, serà retirada la planxa que va col·locarse en aquest barco al objecte de commemorar lo viatge de D. Alfonso XII desde Marsella a Barcelona.

¿No veuen? Al últim tot se sab. Ara s' ha pogut enterar tot hom de que ab motiu del viatge de D. Alfonso XII, poch després del pronunciamient de Sagunto, va ferse una planxa.

Dos districtes que hi ha vacants, lo de Antequera y 'l de Roquetas, se destinan a dos nebots de 'n Romero Robledo.

De manera que per ser nebots de un ministre serán nombrats pares de la patria.

Problema geneològich:

Si 'l nebot de un ministre es pare de la patria, quin grau de parentiu té 'l ministre ab aqueixa patria de la qual n' es pare un seu nebot?

No s' hi trenquin lo cap: segons aquest càlcul, lo ministre es oncle valencià de la patria. Es a dir, parent de lluny.

En Romero Robledo no pot negarse que desde que ocupa 'l ministeri de Ultramar, está fent una obra bona, ó millor dit, está desfent totas las obras dolentas que havia executat lo seu antecessor.

Cada castanya que li clava canta 'l misteri.

Al pobre Fabié, 'ls de Madrid li diuen: *El Vaticano*.

¿Saben per qué?

Diguémo en castellá, ja qu' en catalá no té traducció possible: *por que le van llenando el cuerpo de CARDENALES*.

Ha tornat de Madrid l' heréu Pantorrillas sense haver lograt lo que 's proposava al empendre 'l seu viatge.

CAP D' ANY
AL NOSTRE PANTORRILLAS

Que la sort, com sempre, 'l mimi;
que segueixi de la llei dantsenhi un pito;
que 'ls tupins no se li espallin,
ni s' arribi a entranca ab en Cavierito;
bona dossis de paciència,
bona teca, bona barra y bona gana;
aixó es lo que li desitja
sa segura servidora

LA CAMPANA.

Ell volia que 'n Sedó anés a la vila de l' Os a fer, davant dels ministres, lo pastel de la fusió dels conservadors y 'ls reformistas. Y en Sedó li va respondre:—Altra feyna hi há.

De manera que ha retornat trist y contrariat.

Per consolar-se una mica va suplir als seus amichs que anessin a la estació a rebre 'l en cotxe.

La recepció ab tot y estar preparada, no va cridar l' atenció de ningú. Molt més solemne y concorreguda acostuma a ser l' entrada del Carnestoltes.

Los ayres de Madrid sembla que no li han probat—deya un conservador.

—Los ayres ray—contestava un reformista—lo qu' en tot cas no li ha probat son los *desayres*.

—¡Pobre D. Manuel!—exclamava un correligionari—fins sembla que s' hi ha afluquit.

A lo qual replicava un vehi de Barcelona, enemichacérrim del caiquisme:

—¿No era hora ja de que se li comensessin a fondre las *pantorrillas*?

Sembla que 'l Papa ha enviat una filípica al arquebisbe de Aix, desaproband la seva conducta.

Veurém si la notícia 's confirma.

Aixís, de aquesta manera al fi 's podrà assegurar que fins lo gall de Sant Pere s' ha tornat republicà.

Y ara 'm recordo que la «Juventut conservadora de Barcelona» (hasta tenim *juventut conservadora*) ha felicitat al arquebisbe de Aix pels seus actes d' energia.

¡Pobres criaturas!

Pero qué s' hi ha de fer. Tal vegada acuden als bisbes

plens de devoció perque 'ls hi administrin la confirmació.

Son tan nens qu' encare no 'ls deuen haver confirmat.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

- 1.ª XARADA.—Pe-ta-ca.
- 2.ª ANAGRAMA.—Pebrot—Pobret.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—La familia Carbó.
- 4.ª ROMBO.

M U S
M A L E T
E U L A R I A
S E R R A
T I A

- 5.ª GEROGLÍFICH.—Del element humà surt lo sabé.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Pere Micas y Pau de l' Hostia; n' ha endevinadas 4 Miqueletijamet; 3, Cintet Barrera; 2, Pep de Pi, B. G. P. y B. y G.; y una no més Marqués del Sol, Barinaga y Un Endelúz.

ENDEVINALLAS

XARADA.

Estimava jo una nena
que un *hu* invers molt viu tenia
y mirava d' una mena
de *dos-tres-quart* que partia
lo cor a los que mirava,
donchs per *xó'm* va enamorar
y des que vaig demanar
sa *dos* blanca m' estimava.

Molts cops a véurela anava;
pero ma sogra futura
vigilant com una fura
may de vista nos deixava.
Una nit, quan la escaleta
jo comensava a pujar,
que baixava vaig trobar
a la meua estimadeta.

—Oh! vaig di' ab goig sens igual
per fi 't beso sens torment...
Nes sorti en aquell moment
la vella ab una *total*
esguerrant lo meu intent.

EMILIO SUNYÉ.

TRENCA-CLOSCAS.

FIDEL ROSI MAPA.
TARRASSA.

Formar ab aquestas lletres lo títol de un drama catalá y nom de son autor.

FRANCISCO FERRÉ.

OBRA NUEVA

HPELES MESTRES

Forma un elegante tomo en 8.º
PRECIOSOS DIBUJOS

Precio: 2 pesetas

Véndese en las principales librerías y Kioscos y en casa LOPEZ, editor.—Rambla del Centro, número 20.

ANAGRAMA.
Per matrimoni com cal,
don Tot y donya Total.
CURTOINÉS.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: entranya.—Tercera: apellido catalá.—Quarta: apellido catalá.—Quinta: expressió lletja.—Sexta: Adjectiu y tercera persona del singular del present de indicatiu de un verb que indica comoditat.—Séptima: consonant.

J. C.

GEROGLÍFICH.

.. + +
III

CINTET BARRERA

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Marqués de Lapa, B. y G., J. Salau, Mr. Eugon, D. Tranquil, Pessigollas, Pep de Pó, Pilastra, Cintet Barrera, J. Gilabert, F. y Rubió, Miqueletijamet, Rasca-tripas, Un mort, M. E. X., D. Dini, J. Rossinyol, M. Fábregas, J. Met S., Mr. Montanyoso.—Lo que 'ns encien aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans Quimet Figuerola, Antonet del Corral, Saldoni de Valcarca, J. Aran Gaya, J. Soler Vila, E. Julián Busquets, Pep Serra, y A. dels Gossos.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudad J. P. (Mollet del Vallés). Veurém de publicarho la semana próxima: aquesta ne hi ha capigut.—El corresponsal (Torredembarra). Haurá de enviarho més ben redactat, ab tinta més negra y una firma al peu que 'a respongui.—J. Starams: Los versos encare qu' están bé, son poch sustanciosos.—Un que no ho ha copiat: Sens dupte 'l periódic a que aludeix va passarli inadvertit. Crech, per consegüent, que li correspon més aviat donarli un avis personalment, que no formular una censura.—Mayet: La primera poesia va bé; en la segona no sabem que voldrà dir.—Amadeo: no 'ns va preu bé.—R. S. (Igualada). Gracias mil per l'envio del periódic.—J. Usón: Está molt bé. Conservém los originals a que aludeix y 'ns proposém publicarlos.—J. Mallol: No 'ns acaba de agradar.—Trentau: es molt fluix.—J. T. y R.: Lo sonet va bé.—P. Tallada: Moltes gracias per haverse tornat a recordar de nosaltres. Está molt bé.—M. Solá: La primera passa; la segona no.—Quim Artigayre: Molt bé y gracias.—J. Vilaseca: Ho acceptém y li agraïm.—M. Trulls A.: Hi ha bona intenció; pero literariament deixa algo que desitja.—J. M. Cololosa: Gracias y repeteixi.—Lluís Salvador: Va bé.—Heréu d' Horta: Idem.—P. Colomé: es molt fluix.—J. Abril Virgili: Es regular; entrarem de publicarho; lo demés anirà sortint.—Francisco Llenas: Rebutis los versos; están bé y se li aprecian.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

Almanach de la Campana de Gracia pera 1892

Text variat, Dibuixos de primera, Cromos de punta, Caricaturas xispejants.

Tot aixó val sols 2 ralets

Se ven per tot arreu